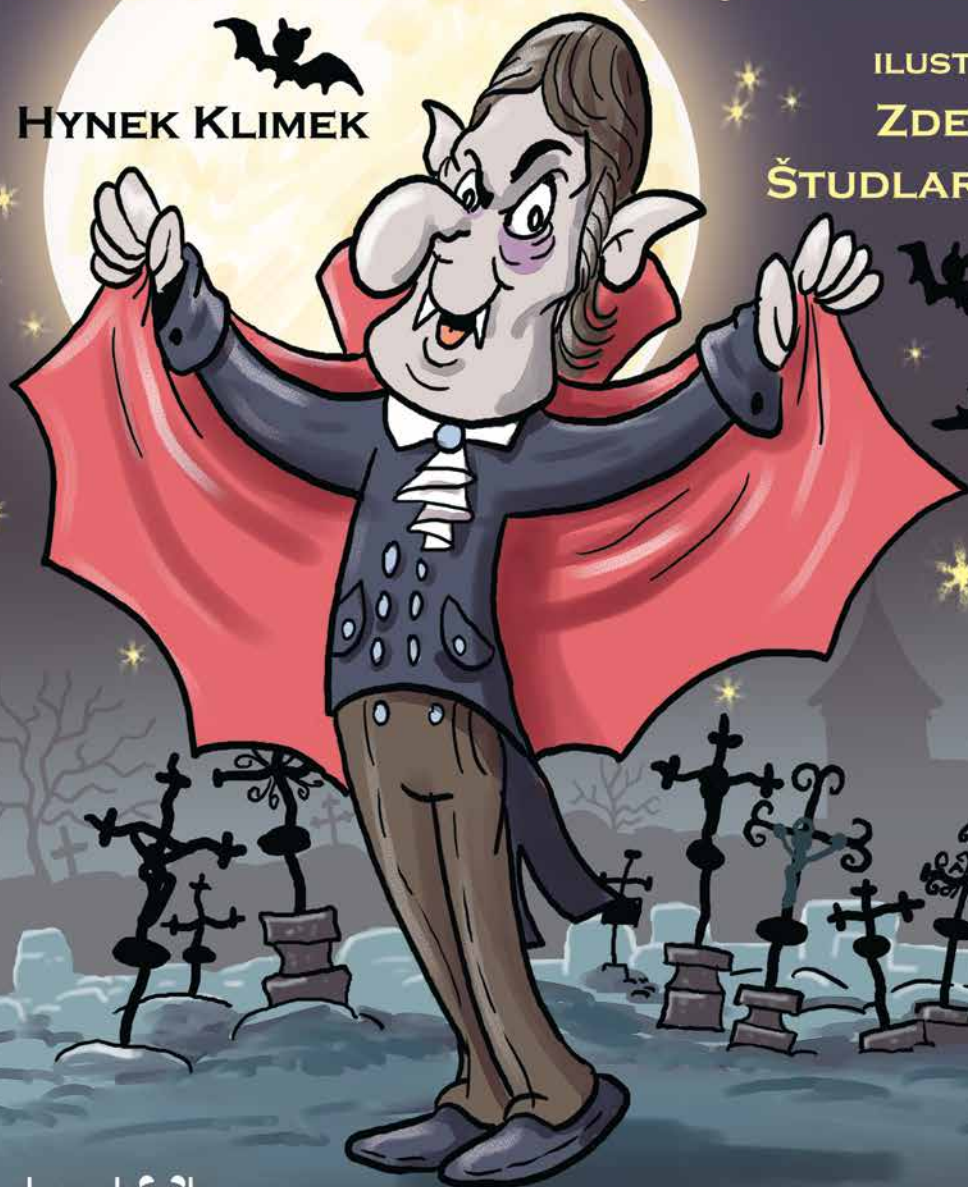

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI ZE ZÁHROBÍ

HYNEK KLIMEK

ILUSTRACE
ZDEŇKA
ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi ze záhrobí

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz, www.bambook.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6191. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
Počet stran 64
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9153-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9152-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-5629-5 (print)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O zamilovaném mládenci chráněném duchy	7
O pomocnících ze záhrobí	9
O mších duchů	12
O průvodech duchů	15
O proraďných duších loupežníků a vzdychajících duších vojáků	20
O dalších duchách	25
O nařikajících duších	28
O zprostředkované výhře a dalších návštěvách zesnulých	31
O zmizelé dívce	35
O neklidných umrlcích	37
O kostlivci s prořídlymi zuby	40
O rozlamaném kostlivci	43
O kostlivci bez hlavy a černém muži	45
O fextech	48
O upírech	51
O zanášejících slepicích	54
O umrlcích prknech	58
O předzvěstech smrti	60
O hřbitově strašidel	62
Vypravěč se loučí	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Jmenuji se Egon a budu vám vyprávět o strašidlech, přízracích a tajemných jevech ze záhrobí. Prý se na to dobře hodím. Asi je to pravda, protože o záhrobí sháním informace již přes šest set let, kdy jsem na světě. Chtěl bych se tam konečně dostat, avšak třebaže jsem se o záhrobí dozvěděl již hodně, stále se mi to nedaří.

Mám havraní podobu, ale havranem jsem od počátku svého bytí nebyl. Býval jsem člověkem. V Šumperku, odkud pocházím, jsem byl váženým občanem a městským radním. S ostatními radními i s purkmistrem jsem ale býval velmi často v rozepři, a to se mi vymstilo.

„Egone! Ty si neustále vedeš svou a krákoráš jako starý havran! Kéž by ses havranem skutečně stal, aby od tebe byl už pokoj!“ křikl na mě jednou purkmistr.

Rozzlobilo ho, když jsem byl opět, jako již mnohokrát předtím, jediný ze všech proti jednomu jeho návrhu. Byl podle mne stejně hloupý jako ty předešlé.

„To je fakt! Bez ustání krákoráš a protestuješ, ať jednáme o čemkoliv!

Jsi opravdu jako havran a měl by ti narůst zobák,“ přidal se k purkmistrovi další z mých kolegů.

„Tvoje věčné krákorání už doopravdy není k vydržení, havrane zatracený, proklatče proklatá!“ vystupňoval odpor vůči mně další z radních.

A pak se to stalo. Ucítil jsem, že se scvrkávám a moje podoba se mění. Kdo ví, kdo tehdy potupnou kletbu zaslechl, ale zafungovala. Stal se ze mě havran. Nevím, zdali to mé kolegy potěšilo, anebo naopak vylekalo. Já sám jsem zpanikařil a ulétl otevřeným oknem. Vůbec jsem nevěděl, co si počít. Domů jsem se v havraní podobě mohl jen těžko vrátit. Beztak by mě nikdo nepoznal, a mluvit, abych mohl říct, kdo jsem a co a jak se se mnou stalo, jsem nedokázal. Až mnohem později jsem se naučil, jak lze hovořit lidskou řečí, když má člověk, proměněný v havrana, namísto úst zobák.

Radní včetně purkmistra mou proměnu zatajili. Byli rádi, že se mě zbavili, a dohodli se, že o ní pomlčí a zůstane tajemstvím. Po městě se rozkřiklo, že jsem zmizel. Já jsem od té doby žil v lese a živil se na blízkých polích. Něco jsem o havranech věděl, a tak jsem se bytím ve své nové podobě protloukal, jak se dalo. Jak jsem časem nabýval nové vědomosti, dařilo se mi přece jen lépe než na počátku existence v havraním těle.

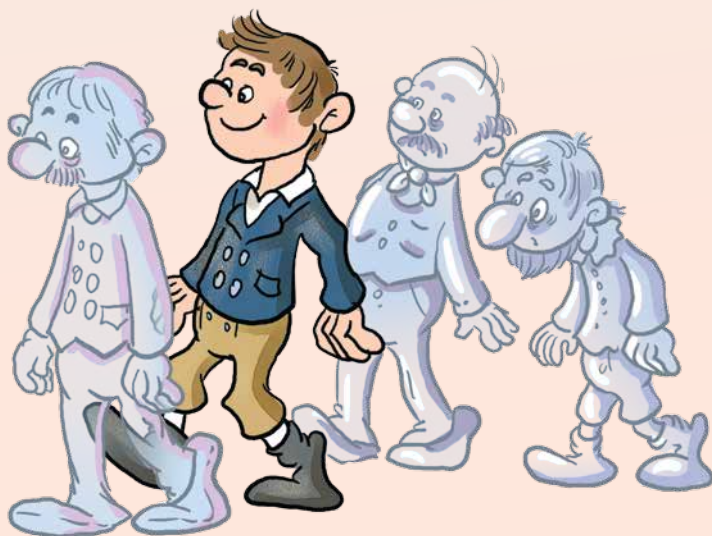
Dál už o sobě ale vyprávět nebudu. Vše důležité již víte a nic převratného se se mnou za celá ta dlouhá staletí nestalo. Mluvit umím, ale psát pařátem nedokážu. Takže nyní nadiktuji písáři, co o záhrobí vím, aby to zapsal a abyste si to vy mohli přečíst.

O ZAMILOVANÉM MLÁDENCÍ CHRÁNĚNÉM DUCHY

Za dívkou ze Zdíkovce na Vimpersku, která se mu zalíbila na tancovačce, nebylo zatěžko docházet mladíkovi, který sem měl ze své domovské vsi dobrou hodinu cesty. Místním chlapcům nebylo po chuti, že by jim nejkrásnější dívku z obce odvedl přesporní. Třebaže předtím soupeřili o její přízeň a jeden druhému by nejraději nasadili psí hlavu, v nastalé situaci je napadlo, že nejlepší bude, když se spolu domluví, jak vetřelce zapudit.

Chtěli, aby je při rokování nikdo neviděl a nerušil, proto se sešli na hřbitově se starobylým kostelem, obehnaném zdí na kraji vsi. Dali hlavy dohromady a rozumovali, co s tím. Dohodli se, že si na opovážlivého cizáka počíhají, zbijí ho a vyženou mu jeho choutky navždy z hlavy.

Jak se dohodli, tak učinili. Navečer, kdy do Zdíkovce pravidelně obden chodíval právě kolem hřbitova, na něj číhali schovaní za zdí. Avšak ke svému rozčarování uviděli, že tentokrát nejde sám. Před ním šel hlouček postav a kousek za ním další skupinka. Nechali ho tedy projít bez úhony, ale úmyslu se nevzdali. Rozhodli se počkat, až se bude v noci vracet. Jenže opět nebyl sám. Znovu před ním i za ním kráčeli jiní, a jeden dokonce vedle něj, a tak se neodvážili nenechat ho v klidu projít.

Jeden z nich se s ním na druhý den náhodně setkal ve Vimperku. Protože byl trulant, neudržel jazyk za zuby a vyzvídal, co to bylo za lidi, kteří ho předešlý večer při cestě do Zdíkovce a v nočních hodinách při jeho odchodu provázeli. Udiveného mladíka překvapilo, že tazatel ví, že předchozí den byl ve Zdíkovci, a to až do noci, ale především to, nač se vyptával. Přesto popravdě odvětil, že s ním nikdo nebyl a šel jako obvykle sám. Po jeho odpovědi zůstal mládenec ze Zdíkovce jako omráčený a koktavě se rozloučil.

Když ve Zdíkovci pověděl ostatním, co se dozvěděl, zalekli se. Odvodili si, že jejich spiklenecký rozhovor na hřbitově vyslechli duchové tam pohřbených zemřelých a rozhodli se přespolního mladíka ochránit. A kdyby si začali něco nekalého s někým, koho chrání duchové, dozajista by je stihl trest. Nikdo z nich si přespolnímu mláďenci neodvážil při jeho dalších cestách za milou zkřížit ani vlásek na hlavě. A tak se stalo, na co bylo zaděláno. Mládenec se s milou oženil a odvedl si ji do své domovské vsi.

O POMOCNÍCÍCH ZE ZÁHROBÍ

V Lažišti na Prachaticku usoudil sedlák z bohatého statku, že už je příliš starý na to, aby dál řídil hospodářství. Patřily k němu rozlehlé polnosti, velké stádo dobytka i prasata a další hospodářské zvířectvo, hejna drůbeže a další majetek. Sloužila u něj více než desítka čeledínů a děveček, na které bylo třeba při práci dohlížet, a bylo mu už zatěžko se o to všechno starat. Ženu už neměl, již před lety mu zemřela, a tak se rozhodl, že celé hospodářství předá svému jedinému synovi a sám odejde na výmínek.

Udělal, jak se rozhodl. Přestěhoval se do malé světničky v rohu obytného stavení s představou, že zbavený starostí o hospodářství spokojeně dožije klidné stáří. Jenomže se zmýlil. Jeho syn měl stejně tvrdou povahu jako on sám. Starý sedlák býval nesmlouvavý a tvrdě vyžadoval plnění svých příkazů. Přátele mezi sousedy neměl a čeleď se ho bála. Jeho syn byl po něm.

V podobných případech, kdy otec předával hospodářství synovi, nebývalo výjimkou, že spolu předem sepsali smlouvu, co bude starý hospodář od nového pravidelně dostávat, tedy kolik jídla, kolik paliva, jaké služby pro něj budou vykonávat čeledíni a případně další, co si odstupující hospodář vymínil.

Tenhle sedlák ovšem se svým synem žádnou smlouvu nesepsal. Sotva převzal mladý sedlák hospodářství, k otci výměnkáři se začal chovat tak, jako by byl cizí. Zanedbával ho, a když si postěžoval, hrubě ho odbyl.

Jídla dostával bývalý hospodář málo, všechno na výminku si musel udělat sám, nikoho ku pomoci nedostal. Dokonce se stalo, že když si jednou třesoucícma se rukama pracně naštipal

dříví a hned si ho neodnesl, jeho syn poslal děvečku, aby naštipaným dřívím zatopila v kamnech v jeho světnici.

Nedlouho potom mladý hospodář nastydl a v horečkách musel ulehnout do postele. Už z ní nevstal. Dostal zápal plic a zemřel. Jeho smrt kromě starého otce nikdo neoplakával.

Tomu navíc nezbyvalo, než aby znovu převzal péči o celé hospodářství, dokud za sebe najde někoho, kdo by dělal správce.

V noci po pohřbu se na dvoře statku náhle začaly ozývat rány, jako by někdo štípal dříví. Čeledíni i děvečky se ustrašeně choulili v čeledníku. Na dvůr se odvážil vyjít jen starý sedlák.

Ke svému úžasu spatřil svého zemřelého syna. To on štípal dříví. Přízrak zemřelého otočil k sedlákovi hlavu.

„To abyste měl, tatínku, zásobu na zimu a nemusel se starat, kdo dříví naštipí. A snažně vás prosím za odpuštění, jak jsem se k vám

choval,“ řekl a sedlák se slzami v očích odvětil, že mu odpouští.

Přízrak zemřelého štípal dříví a skládal do hranice u zdi statku ještě po dvě další noci. Poté se již nikdy neobjevil. Patrně si vysloužil posmrtný klid.

Sedlákovi z Třešnova na Orlickoústecku přispěchal naopak na pomoc jeho zemřelý otec. Bylo to v kritické situaci. Mladý sedlák jel s žebříňákem naloženým dřívím z prudkého svahu. Přetížený povoz nabral rychlost, začal koňům narážet do zadku a ti začali zběsile pádit svažitým úvozem. Hrozilo, že se všichni zabijí. Vyděšený sedlák marně volal na koně, aby je zklidnil, a zoufale se pokoušel žebříňák přibrzdit pákou, zákolníkem.

